ผู้หญิงของเฮมิงเวย์ ศึกษาจากกรณี "แคมป์คนอินเดียน"

Hemingway's Women: A Case Study from "Indian Camp"

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์

Chusak Pattarakulvanit

บทคัดย่อ

บทความ "ผู้หญิงของเฮมิงเวย์ ศึกษาจากกรณี 'แคมป์คนอินเดียน'" สำรวจสถานะของเฮมิงเวย์และผลงานของเขาภายใต้กระแสแนวคิดสตรีนิยมในวงวรรณกรรมศึกษา โดยเฉพาะในประเด็นที่งานของเขาได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่าแสดงทัศนะเกลียดและรังเกียจผู้หญิงอย่างโจ่งแจ้ง ดังจะเห็นได้จากภาพเสนอของผู้หญิงในงานเฮมิงเวย์ล้วนต้องเป็นผู้หญิงที่ไม่ปกติทั้งสิ้น บทความได้หยิบยกเรื่องสั้น "แคมป์คนอินเดียน" มาเป็นกรณีศึกษา เพื่อวิเคราะห์ให้เห็นถึงกระบวนการสร้างภาพความเป็นหญิงและความเป็นชาย และชี้ให้เห็นว่าแม้แต่ในงานที่ถือว่าแสดงความเห็นอกเห็นใจและยกย่องผู้หญิงอย่างเรื่องสั้นชิ้นนี้ เรายังพบร่องรอยของความหวาดวิตกและหวาดระแวงในความเป็นผู้หญิง โดยเฉพาะเพศวิถีของผู้หญิง พร้อมกับนัยที่มุ่งเชิดชูคุณค่าความเป็นชายแกร่งตามแบบฉบับฮีโร่ของเฮมิงเวย์

Abstract

"Hemingway's Women: A Case Study from 'Indian Camp'" surveys the status of Hemingway and his works after the wake of feminist criticism. Heavily criticized as expressing overtly misogynistic views, most of his works, according to various feminist critics, often depict women as ab/un-normal in one way or another. The article uses a short story "Indian Camp" as a case study to explore how manhood and womanhood are represented. Despite its apparent sympathetic and admiring view of a woman, the story conveys a latent fear and distrust of women and female sexuality while implicitly exalting a protype of Hemingway macho hero.

เฮมิงเวย์ท่ามกลางกระแสสตรีนิยม

กระแสความตื่นตัวต่อความคิดแนวสตรีนิยม (Feminism) ในวงวิชาการวรรณกรรมศึกษาในช่วงทศวรรษ 60-70 ได้ส่งผลสะเทือนอย่างสำคัญต่อการศึกษาวรรณกรรมในประเด็นสำคัญ ๆ หลายประเด็น เช่น มีการเรียกร้องให้หันกลับไปตีความงานวรรณกรรมใหม่ (re-reading) โดยให้นำประเด็นเรื่องเพศสถานะ (gender) เข้ามาเป็นปัจจัยหนึ่งในการพิจารณาเพื่อประเมินคุณค่าสถานะของงานวรรณกรรม โดยในช่วงแรก ๆ นั้นจะพุ่งความสนใจไปยังการนำงานเขียนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นเลิศ (ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานเขียนโดยนักเขียนชาย) มาพินิจพิเคราะห์ใหม่ เพื่อมุ่งสำรวจทัศนะการกดขี่เหยียดหยามผู้หญิง (sexism) การรังเกียจและเกลียดผู้หญิง (misogynism) ที่แฝงเร้นอยู่ในตัวงานแต่ไม่มีผู้ใดใส่ใจมาก่อน โดยเฉพาะการวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ปรากฏในงานเหล่านี้ (ดูรายละเอียดการอ่านใหม่แนวนี้ในมิลเล็ต (Millett) และเฟตเตอร์ลี (Fetterly) เป็นต้น) การอ่านใหม่นี้ยังนำไปสู่การตั้งคำถามเกี่ยวกับบรรทัดฐานการตีความงานวรรณกรรมที่เคยเชื่อกันว่าเป็นสากลและปลอดจากอคติทางเพศ โคโลดนี (Kolodny) นักวิชาการสายสตรีนิยมคนสำคัญผู้หนึ่งได้กล่าวเตือนสติไว้ว่า "เมื่อพูดถึงกวีหรือนักวิจารณ์ 'อ่าน' ตัวบท หรือว่านักเขียน 'อ่าน' โลก (และจากนั้นจึงถ่ายทอดต่อให้เราอีกที) เรากำลังกล่าวถึงยุทธวิธีการตีความที่ผ่าน

การเรียนรู้ และถูกกำหนดด้วยเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ ด้วยเหตุนี้ การอ่านย่อมมีความลำเอียงทางเพศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (Kolodny, 47) ในบทความดังกล่าวเธอได้สาธิตให้เห็นว่า งานเขียนของผู้หญิงในอดีต เช่น *การตื่น* (*The Awakening*) ของ เคท โชเปง (Kate Chopin) และ "กระดาษปิดผนังสีเหลือง" ("The Yellow Wallpaper") ของ ชาร์ล็อตต์ เพอร์กินส์ กิลแมน (Charlotte Perkins Gilman) ถูกมองข้ามและปฏิเสธ มิใช่เพราะงานเหล่านี้ไร้คุณภาพ แต่เพราะบรรทัดฐานการอ่านและการตีความที่ใช้นั้นมีความลำเอียงทางเพศอยู่ (Kolodny, 50-54) หรือนักวิจารณ์แนวสตรีนิยมอย่าง เจน ทอมกินส์ (Jane Tomkins) ได้หยิบนวนิยายเรื่อง *กระท่อมน้อยลุงทอม* (*Uncle Tom's Cabin*) ของ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beacher Stowe) มาพิจารณาใหม่ โดยชี้ว่านวนิยายเล่มนี้แม้เนื้อหาจะดีและมีบทบาทสำคัญต่อการเคลื่อนไหวให้เกิดการเลิกทาสในอเมริกา แต่นักวิชาการจัดให้นิยายเล่มนี้เป็นเพียงงานระดับรอง เพราะไร้ซึ่งคุณค่าทางวรรณศิลป์ มีลักษณะฟูมฟายทางอารมณ์จนเกินไป และขาดความลุ่มลึกทางปัญญา ทอมกินส์ได้ลุกขึ้นมาตั้งคำถามว่าจำเป็นด้วยหรือที่งานวรรณกรรมชิ้นเอกต้องมีเนื้อหาลุ่มลึกทางปัญญา และงานเขียนแนวฟูมฟายทางอารมณ์เสียหายอย่างไรจึงถูกตีตราว่าด้อยคุณค่าทางวรรณศิลป์กว่างานแนวอื่น (Tomkins, 82)

นอกเหนือจากการอ่านใหม่และตั้งคำถามต่อบรรทัดฐานทางวรรณกรรมแล้ว นักวิชาการวรรณคดีกลุ่มสตรีนิยมยังได้เรียกร้องให้มีการตรวจสอบและชำระการจัดทำเนียบวรรณกรรมชิ้นเอกขึ้นใหม่ (canon revision) เนื่องจากที่ผ่านมางานที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณกรรมชิ้นเอกส่วนใหญ่เป็นงานของ "นักเขียนชาย ผิวขาว เชื้อสายแองโกลแซ็กซอน นิกายโปรเตสแตนต์ที่ตายแล้ว" (dead White Anglo-Saxon Protestant (WASP) male authors) และมีงานของนักเขียนหญิงน้อยมาก ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงผิวขาว หรือสีผิวอื่น หรือผู้หญิงที่นับถือศาสนาอื่น ด้วยเหตุดังกล่าวนักวิจารณ์แนวสตรีนิยมจึงได้ลุกขึ้นมาตั้งคำถามเกี่ยวกับหลักการพิจารณาและประเมินคุณค่าวรรณกรรมของแต่ละยุค โดยพยายามชี้ให้เห็นว่ามาตรฐานที่ใช้จัดทำเนียบวรรณกรรมที่ผ่านมามีลักษณะลำเอียงทางเพศ (gender bias) แฝงเร้นอยู่ ซึ่งแสดงออกทั้งใน

แง่ที่นักวิชาการมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญงานของนักเขียนชายมากกว่าของนักเขียนสตรี และในแง่ที่เห็นว่าประสบการณ์ชีวิตผู้ชายสำคัญกว่าประสบการณ์ชีวิตผู้หญิง นักสตรีนิยมกลุ่มนี้จึงเรียกร้องให้นำงานเขียนของสตรีที่ถูกมองข้ามเหล่านี้เข้ามาอยู่ในทำเนียบงานวรรณกรรมชิ้นเอกมากขึ้น (ดูรายละเอียดใน Gilbert, Robinson, Lauter, McKay เป็นต้น)

ส่วนนักสตรีนิยมบางกลุ่มเห็นว่าวิธีการดังกล่าวยังไม่น่าพอใจนัก เพราะยังคงยึดเอาทำเนียบงานชิ้นเอกที่มีอยู่เป็นตัวตั้งและงานของสตรีเป็นเสมือน "กาฝาก" ที่เสริมเพิ่มเข้าไปเท่านั้น จึงได้เกิดกระแสเรียกร้องให้สร้างทำเนียบงานเขียนของสตรีที่ใช้บรรทัดฐานการเขียนแบบสตรี หรือวรรณกรรมศาสตร์แบบสตรีขึ้นมาใหม่ (ดู Showalter และ Gubar เป็นต้น) ยิ่งไปกว่านั้น ที่ท้าทายมากที่สุดคือนักวิจารณ์แนวสตรีนิยมสำนักฝรั่งเศสได้เสนอว่า ในท้ายที่สุดแล้วแนวคิดสุนทรียศาสตร์ของอารยธรรมตะวันตกที่ผ่านมาล้วนเป็นแนวคิดที่ลำเอียงเข้าข้างผู้ชาย และระบบภาษาทั้งระบบเป็นระบบภาษาที่เข้าข้างผู้ชาย ดังนั้น หากวรรณกรรมสตรีต้องการจะ "ปลดแอก" จากการครอบงำของแนวคิดปิตาธิปไตย (patriarchal ideology) จะต้องไม่เพียงแค่สร้างสุนทรียศาสตร์ขึ้นมาใหม่ แต่ต้องสร้างระบบภาษาใหม่ด้วย (ดูตัวอย่างจากงานของ Kristeva, Cixous และ Irigaray เป็นต้น)

กระแสสตรีนิยมในวงการวรรณกรรมศึกษาดังที่สรุปโดยย่อข้างต้นนี้ แน่นอนว่าส่งผลสะเทือนอย่างรุนแรงต่อการศึกษาและประเมินคุณค่างานของเออร์เนสต์ เฮมิงเวย์ (Ernest Hemingway) นักเขียนรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม ผู้ได้รับการยกย่องให้เป็นยักษ์ใหญ่ในวงการวรรณกรรมอเมริกันมาช้านาน ก่อนหน้ากระแสสตรีนิยมจะเฟื่องฟูและเป็นที่ยอมรับในวงวรรณกรรมศึกษา การศึกษางานของเฮมิงเวย์มักจะพุ่งความสนใจไปยังแนวคิดหลัก ๆ ในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะการเผชิญหน้ากับความเจ็บปวด ความพ่ายแพ้ และความตาย ซึ่งแสดงออกผ่านตัวละครเอกชายเป็นสำคัญ จนเกิดเป็นตำนานวีรบุรุษในแบบฉบับของเฮมิงเวย์ที่จะต้องแสดงคุณสมบัติ "ความสง่างามภายใต้แรงกดดัน" ("grace under pressure")[1] ยึดมั่นในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ผู้ไม่ยอมพ่ายแพ้ ดังที่รู้จักกันดีจากวรรคทองในนวนิยายเรื่อง *The Old Man*

and The Sea ที่ว่า "มนุษย์" [ผู้ชาย?] ถูกฆ่าได้ แต่จักไม่มีวันพ่ายแพ้ (Man can be killed but not defeated.) ยังไม่นับรวมคุณสมบัติความเป็นลูกผู้ชายกล้าแกร่ง (macho man) นิยมใช้ชีวิตกลางแจ้ง ท่ามกลางความยากลำบากภยันตรายทั้งจากคนและธรรมชาติ กล้าหาญ อดทน และเสียสละ ซึ่งปรากฏทั้งในตำนานชีวิตของเฮมิงเวย์และในตัวละครเอกคนสำคัญ ๆ ในงาน

แต่เมื่อกระแสความคิดสตรีนิยมเริ่มเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการมากขึ้น ชื่อเสียงและเกียรติภูมิของเขาได้ตกต่ำลงอย่างน่าใจหาย นักวิชาการผู้หนึ่งถึงกับลุกขึ้นมาเรียกร้องให้ลดชั้นเฮมิงเวย์ลงมา (Buell, 114) งานเขียนชิ้นสำคัญ ๆ ของเฮมิงเวย์ถูกหยิบมาอ่านใหม่ และได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง ผลงานของเขาติดอันดับต้น ๆ ของวรรณกรรมชายผิวขาวที่แสดงทัศนะเหยียดหยามผู้หญิงอย่างโจ่งแจ้ง และกลายเป็นแบบฉบับงานเขียนที่แสดงทัศนะ "ชายเกลียด/รังเกียจผู้หญิง" ชื่อหนังสือรวมเรื่องสั้นชุดหนึ่งของเฮมิงเวย์ ***Men Without Women*** สรุปรวบยอดความหวาดระแวงผู้หญิงซึ่งหยั่งรากลึกอยู่ในจิตใจของเฮมิงเวย์

นักวิชาการแนวสตรีนิยมจำนวนมากได้พุ่งเป้าความสนใจไปยังการวิเคราะห์ภาพลักษณ์และการนำเสนอภาพตัวแทนผู้หญิงในงานของเฮมิงเวย์ เฟตเตอร์ลีจัดได้ว่าเป็นนักวิจารณ์คนแรก ๆ ที่ศึกษาบทบาทของตัวละครผู้หญิงของเฮมิงเวย์อย่างจริงจัง ในบทวิเคราะห์นวนิยายเรื่อง *รักระหว่างรบ* (*A Farewell to Arms*) เธอได้เสนอว่าแม้ดูเผิน ๆ นวนิยายเรื่องนี้จะเกี่ยวกับความรักอันยิ่งใหญ่และแสนโรแมนติกของชายหญิงคู่หนึ่งคือ เฟรดริก เฮ็นรี (Frederick Henry) และ แคทเธอรีน บาร์กลีย์ (Catherin Barkley) แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครคู่นี้ จะพบว่าบนฉากหน้าที่เคลือบไว้ด้วยความรักอันสวยหรูนั้น โดยลึก ๆ แล้วกลับมีร่องรอยของความรู้สึกชิงชังเยี่ยงศัตรูแอบแฝงอยู่ เฟรดริกเป็นตัวแทนทัศนคติชายเกลียดหญิง ที่มองว่า "เซ็กส์เป็นสินค้าเปล่าประโยชน์และเต็มไปด้วยอันตราย โลกที่ดีที่สุดคือโลกที่มีแต่ผู้ชายและปราศจากผู้หญิง" (Fetterly, 52)

หนังสือ ***Hemingway's Genders*** (เพศสถานะของเฮมิงเวย์) ได้ศึกษาประวัติความสัมพันธ์ของเฮมิงเวย์กับแม่ที่มีลักษณะทั้งรักทั้งชัง และ

ชี้ว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ภาพตัวแทนผู้หญิงในงานของเฮมิงเวย์มีลักษณะผสมผสานกันระหว่าง "แม่" และ "หญิงแพศยา" ซึ่งสำแดงออกมาในรูปลักษณ์ต่าง ๆ กัน สามารถสรุปได้ห้าคุณลักษณะคือ "แม่ นางพยาบาล หญิงร้าย เด็กสาว และปีศาจ" ("Mothers, Nurses, Bitches, Girls and Devils") ทั้งนี้ตัวละครผู้หญิงของเฮมิงเวย์มิจำเป็นต้องจำแนกเป็น 5 ประเภทดังกล่าวเสมอไป แต่จะผสมผสานกันระหว่างคุณลักษณะเหล่านี้ เช่น แคทเธอลีนใน *รักระหว่างรบ* จะเป็นผู้หญิงประเภท "นางพยาบาล-โสเภณี" (Comley and Scholes, 37) ซึ่งก็คือการหลอมรวมทั้งความเป็นแม่และความเป็นหญิงแพศยาอยู่ในตัวละครตัวเดียว ส่วน เลดีย์เบรตต์ (Lady Brett) ใน *เมื่อตะวันฉายแสง* (*The Sun Also Rises*) นั้นเป็นตัวละครที่น่าสนใจ เพราะเฮมิงเวย์สร้างให้เธอมีคุณสมบัติทั้งความเป็นหญิงร้ายและความเป็นแม่ มีพฤติกรรมที่บทจะดีก็ดีเลิศประเสริฐสุด บทจะร้ายก็ร้ายกาจสุด ๆ (Comley and Scholes, 44-45) ในขณะที่คุณลักษณะของเด็กสาวและปีศาจ จะปรากฏในแคทเธอลีน บอร์น (Catherine Bourne) จาก *สวนอีเด็น* (*The Garden of Eden*) ซึ่ง "เล่นบทเป็นทั้งอีฟและซาตาน" (Comley and Scholes, 44-45) หากพิจารณาจากบทวิเคราะห์ภาพตัวแทนผู้หญิงดังกล่าวข้างต้น เราอาจจะสรุปได้ด้วยคำพูดของนักวิชาการด้านวรรณกรรมอเมริกันคนสำคัญที่ว่า "ในหนังสือของ [เฮมิงเวย์] ไม่มีผู้หญิงเลยสักคนเดียว!" (Fiedler, 304) ในแง่ที่ว่าตัวละครผู้หญิงในงานของเฮมิงเวย์ทุกคนล้วนมีคุณสมบัติที่ "ไม่ใช่ผู้หญิงปกติ" ในด้านใดด้านหนึ่งอยู่เสมอ

อย่างไรก็ตาม นักวิชาการส่วนหนึ่งได้พยายามที่จะกอบกู้ชื่อเสียงและเกียรติภูมิของเฮมิงเวย์จากข้อกล่าวหาอันร้ายแรงของฝ่ายสตรีนิยม บ้างก็ตำหนิว่าวิธีการตีความของฝ่ายสตรีนิยม "ไม่เป็นธรรม" กับตัวงานของเฮมิงเวย์ มีอคติในการอ่าน และยัดเยียดอคติเหล่านั้นลงไปในงานของเฮมิงเวย์ (ดู Merrill, โดยเฉพาะหน้า 257) บ้างก็อ้าง (อย่างข้าง ๆ คู ๆ) ว่า "เมื่อนักอ่านส่วนหนึ่งปฏิเสธงานของเฮมิงเวย์ ฐานละเลยชนกลุ่มน้อย และแสดงความเป็นอริต่อผู้หญิง แท้จริงแล้วคนเหล่านี้มิได้กำลังโจมตีงานของเฮมิงเวย์ แต่โจมตีความละเลยและความไม่เป็นมิตรของพวกนักวิจารณ์รุ่นแรกต่างหาก ตลอดจน

วิพากษ์ภาพลักษณ์เชิงลบของเฮมิงเวย์ ซึ่งสร้างขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจด้วยฝีมือของกลุ่มคนรุ่นแรก ๆ ที่ชื่นชมเฮมิงเวย์" (Beegel, 277 อ้างใน Tyler, 28) ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งที่ฟังดูมีน้ำหนักมากที่สุดคือการชี้ให้เห็นว่ามิใช่งานทุกชิ้นของเฮมิงเวย์จะแสดงทัศนะเกลียดและรังเกียจผู้หญิง มีงานอีกจำนวนหนึ่งที่แสดงความเห็นอกเห็นใจผู้หญิง และวิพากษ์วิจารณ์ความร้ายกาจและความเห็นแก่ตัวของผู้ชาย (Tyler, 28-29)

บทความชิ้นนี้จึงเลือกวิเคราะห์งานเรื่องสั้นของเฮมิงเวย์คือ "Indian Camp" ("แคมป์คนอินเดียน") ซึ่งมักได้รับการพูดถึงว่าเป็นตัวอย่างงานที่ยกย่องเชิดชูความเข้มแข็ง กล้าแกร่งและอดทนของผู้หญิง โดยจะชี้ให้เห็นว่าแม้แต่เรื่องสั้นที่ได้ชื่อว่าเทิดทูนสตรีก็ยังปรากฏร่องรอยของความหวาดระแวงจนถึงขั้นขยะแขยงความเป็นอิตถีเพศอยู่ และที่สำคัญที่สุดคือเนื้อหาที่แลดูเสมือนชื่นชมสตรีอย่างออกนอกหน้า หากวิเคราะห์ให้ถึงที่สุดแล้ว จะพบว่าแท้จริงแล้ว เรื่องสั้นเรื่องนี้ก็คล้ายกับเรื่องจำนวนมากของเฮมิงเวย์ที่สดุดีความเป็นชาย และคุณค่าตามแบบฉบับลูกผู้ชาย

"แคมป์คนอินเดียน" หญิงกล้าแกร่งจริงหรือ?

เรื่องสั้นชื่อ "Indian Camp" ("แคมป์คนอินเดียน") เป็นเรื่องสั้นเรื่องแรกในชุดรวมเรื่องสั้น *ในยุคของเรา* (*In Our Time*) ที่ได้รับความนิยมอย่างสูง และได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในเรื่องสั้นชิ้นเอกของเฮมิงเวย์ มีการนำไปรวมอยู่ในหนังสือรวมเรื่องสั้นชิ้นเอกของโลกอยู่เนือง ๆ ทั้งยังมักจะได้รับเลือกเป็นงานอ่านประกอบในวิชาวรรณกรรมเบื้องต้น ด้วยว่าเนื้อเรื่องนั้นเกี่ยวกับกระบวนการเปลี่ยนผ่านสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (rite of passage หรือ initiation) ของนิคตัวละครเอกของเรื่อง

เนื้อเรื่องของ "แคมป์คนอินเดียน" เกี่ยวกับนิคซึ่งติดตามพ่อผู้เป็นหมอไปช่วยทำคลอดให้กับสาวชาวอินเดียนในเขตสงวนสำหรับชาวอินเดียนซึ่งตั้งอยู่ห่างไกลชุมชนและความเจริญ เนื่องจากทารกในครรภ์พลิกตัวไม่อยู่ในท่าที่หญิงสาวผู้เป็นแม่จะสามารถคลอดด้วยวิธีธรรมชาติ พ่อของนิคจึงตัดสินใจ

ทำคลอดด้วยการผ่าท้องโดยปราศจากเครื่องไม้เครื่องมือทางการแพทย์ในกระโจมที่พัก ต้องใช้มีดพกแทนมีดผ่าตัด ที่สำคัญคือไม่มียาสลบให้คนไข้ ในระหว่างที่พ่อของนิคทำการผ่าตัด ป่าทั้งป่าจึงระงมไปด้วยเสียงร้องอันโหยหวนเต็มไปด้วยความเจ็บปวดของหญิงสาวอินเดียน อย่างไรก็ตามทุกอย่างผ่านไปด้วยดีเด็กและแม่ปลอดภัยทั้งคู่ ทว่าในช่วงเวลาที่พ่อของนิคกำลังปลาบปลื้มกับผลงานของตนเอง ทุกคนต้องตกตะลึงเมื่อพบว่าสามีของหญิงสาวอินเดียนผู้นี้ซึ่งนอนซมอยู่บนเตียงชั้นบน ได้เชือดคอตัวเองจนเสียชีวิตระหว่างที่ภรรยากำลังคลอดลูกอยู่บนเตียงชั้นล่าง ภาพของชายอินเดียนนอนตายจมกองเลือดโดยศีรษะเกือบหลุดจากบ่าเป็นภาพที่ชวนสยดสยองอย่างยิ่งถึงขนาดที่จอร์จอาของนิคซึ่งติดตามไปด้วยเกิดอาการสติแตกและวิ่งเตลิดออกจากกระโจมที่พัก ส่วนพ่อของนิคนั้นแสดงความสำนึกเสียใจออกมาอย่างเห็นได้ชัด และเอ่ยปากขอโทษลูกชายตัวเองที่ต้องมาเห็นภาพอันไม่น่าชวนมองนี้ก่อนวัยอันควร ขณะที่นิคนั้นสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดทั้งการคลอดลูกของสาวอินเดียน และการฆ่าตัวตายของสามีเธอ ประสบการณ์เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งใหม่สำหรับเขาซึ่งยังเป็นเด็กอยู่มาก ในระหว่างเดินทางกลับนิคได้ถามพ่อว่าทำไมชายชาวอินเดียนต้องฆ่าตัวตาย และเมื่อเทียบกันระหว่างผู้หญิงกับชายแล้ว ฝ่ายไหนฆ่าตัวตายมากกว่ากัน ในย่อหน้าสุดท้ายของเรื่อง เฮมิงเวย์บรรยายความรู้สึกของนิคว่า "เขารู้สึกมั่นใจว่าเขาจะไม่มีวันตาย"[2] (*In Our Time*, 21)

จากเนื้อเรื่องย่อที่กล่าวมาข้างต้น ไม่น่าประหลาดใจว่าทำไมเรื่องสั้นชิ้นนี้จึงมักจะได้รับการคัดเลือกให้นักเรียนและนักศึกษาปีต้น ๆ ได้อ่านกันเพราะเรื่องพูดถึงแนวคิดว่าด้วยกระบวนการเปลี่ยนผ่านสู่ความเป็นผู้ใหญ่ของเด็กได้อย่างชัดเจนและเข้มข้น ในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วอึดใจ นิคได้ประสบกับเหตุการณ์สำคัญยิ่งในชีวิตมนุษย์สองเหตุการณ์แทบจะพร้อม ๆ กัน นั่นคือการเกิดและการตายอันนำไปสู่การเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์ในตอนท้ายเรื่อง

การสร้างสถานการณ์ให้นิคในฐานะเด็กที่กำลังโตต้องเผชิญหน้ากับโลกของผู้ใหญ่ที่เขาไม่เคยพานพบ (โดยเฉพาะประสบการณ์เกี่ยวกับเพศวิถีและความตาย อันเป็นประสบการณ์ที่ถือได้ว่าเป็นตัวแบ่งแยกความเป็นเด็ก

และความเป็นผู้ใหญ่) สามารถทำได้อย่างน่าสนใจและมีจังหวะขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบ โดยเริ่มต้นจากการที่เขาต้องติดสอยห้อยตามพ่อเข้าไปยังแคมป์คนอินเดียนซึ่งเป็นดินแดนที่ทุรกันดารและห่างไกลความเจริญ แตกต่างจากโลกแห่งอารยธรรมของคนขาวที่นิคเติบโตมา นี่ถือได้ว่าเป็นขั้นตอนแรกของกระบวนการเปลี่ยนผ่านที่นิคจะต้องประสบ เมื่อนิคต้องกลายเป็นลูกมือจำเป็นเพื่อช่วยพ่อผ่าตัดทำคลอด นิคได้เผชิญหน้ากับประสบการณ์ผู้ใหญ่ที่เขาไม่เคยพบมาก่อนในชีวิตความเป็นเด็ก นั่นคือการให้กำเนิดชีวิตมนุษย์ซึ่งโดยนัยแล้วคือประสบการณ์เรื่องเพศ เพราะปฏิเสธไม่ได้ว่าการตั้งครรภ์ของมนุษย์เกิดขึ้นได้ก็เพราะการมีเพศสัมพันธ์ ท้ายที่สุดการเห็นสามีชาวอินเดียนนอนตายจมกองเลือดก็เป็นประสบการณ์อีกชนิดหนึ่งที่เด็กอย่างนิคไม่เคยรู้จักมาก่อน อันได้แก่ความตาย

วิธีการเล่าเรื่องในเรื่องสั้นชิ้นนี้ขับเน้นประเด็นเรื่องการเรียนรู้ของนิคได้อย่างน่าสนใจ เรื่องทั้งหมดใช้วิธีเล่าแบบบุรุษที่สาม (third person narration) แต่เป็นการเล่าที่จำกัดมุมมองการเล่าไว้ที่นิคโดยตลอด ดังจะพบว่าเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์ที่ถ่ายทอดออกมานั้น ล้วนจะต้องมีนิคอยู่ในเหตุการณ์ทั้งสิ้น วิธีการเล่าดังกล่าวช่วยเผยให้เห็นปฏิกิริยาของนิคต่อสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว โดยเฉพาะเผยถึงพัฒนาการด้านการเรียนรู้ของนิคที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ความน่าสนใจของการเล่าด้วยวิธีจำกัดมุมมองในเรื่องนี้คือเราพบว่านิคมีความกระอักกระอ่วนอย่างยิ่งที่จะต้องไปพบเห็นเหตุการณ์เหล่านี้บ่อยครั้งเขาจะเล่นบท "ผู้ไม่ยอมสังเกตการณ์" มากกว่าจะเป็นผู้สังเกตการณ์ เรื่องตอกย้ำประเด็นนี้ให้โดดเด่นขึ้นอีกด้วยการเล่นคำว่า "I see." ทั้งในความหมายว่า "เห็น" และ "รู้" ซึ่งในความจริงแล้วก็คือ นิคไม่ทั้งเห็นและรู้หรือเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวมากมายนักแต่อย่างใด เพราะเขาพยายามจะไม่ดูเสียเป็นส่วนใหญ่ ในทางตรงกันข้ามพ่อของนิคได้พยายามจะใช้สถานการณ์ดังกล่าวเป็นเสมือนบทเรียนเพื่ออบรมสั่งสอนนิคเกี่ยวกับชีวิตความเป็นผู้ใหญ่ ดังจะเห็นว่า เขาพยายามอธิบายขั้นตอนการทำคลอดและปัญหาที่หญิงเจ็บท้องประสบราวกับว่านิคคือนักเรียนแพทย์ฝึกหัด (*In Our Time* หน้า 17-18) ในขณะที่นิคจะบ่ายเบี่ยงและรีบตัดบทพ่อของเขาเป็นระยะ ๆ โดยจะตัดบทว่า

"ผมรู้" (***In Our Time*** หน้า 17) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฉากผ่าตัดทำคลอดจนถึงเด็กคลอดออกมา ยิ่งเห็นได้ชัดว่าแม้นิคจะอยู่ในเหตุการณ์โดยตลอด แต่เขาเลือกที่จะไม่มองและไม่รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น

> "เห็นมั้ยนิค นี่เด็กผู้ชาย" เขา [พ่อ] เอ่ย "เป็นไงล่ะ ชอบมั้ย ได้มาเป็นนักเรียนแพทย์ฝึกหัด"
>
> นิคพูด "ก็ดี" **เขาหันไปมองทางอื่น** เพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นสิ่งที่พ่อของเขากำลังทำอยู่
>
> "อ้าวละ แค่นี้ก็เป็นอันเรียบร้อย" พ่อของเขาเอ่ยขึ้นและใส่อะไรบางอย่างลงไปในอ่างล้างมือ
>
> **นิคไม่ได้มองว่ามันเป็นอะไร**
>
> "จากนี้" พ่อของเขาพูดขึ้น "ก็เหลือแต่เย็บแผล แกจะดูหรือไม่ดูก็ได้นะนิค แล้วแต่แก พ่อกำลังจะเย็บแผลที่ผ่าเมื่อกี้"
>
> **นิคไม่ยอมดู** ความอยากรู้อยากเห็นของเขาได้มลายหายไปจนหมดสิ้นนานแล้ว (*In Our Time* หน้า 18-19 การเน้นความเป็นของผู้เขียนบทความนี้)

จากฉากข้างต้นนี้ จะพบว่าพ่อยังคงพยายามเล่นบทพ่อ/ครูทำหน้าที่สั่งสอนลูก-ศิษย์ ขณะที่นิคนั้นไม่อยู่ในสภาพที่จะเรียนรู้อะไรทั้งสิ้น เราเห็นได้ชัดเจนว่าในฉากสั้น ๆ นี้ สิ่งที่นิคทำตลอดเวลาคือการไม่มอง และปฏิเสธที่จะเป็นสักขีพยานให้กับ "ปาฏิหาริย์ของการเกิดใหม่" แม้ว่าเรื่องจะมิได้บรรยายอารมณ์ความรู้สึกใด ๆ ของนิคอย่างชัดเจน แต่จากปฏิกิริยาเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เขาแสดงโดยเฉพาะการไม่ยอมมองสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า เรารู้ได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า นิคค่อนข้างจะขยะแขยงและหวาดกลัวต่อเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ความรู้สึกดังกล่าวแน่นอนว่าส่วนหนึ่งมาจากความสยดสยองของการต้องมาอยู่ท่ามกลางการผ่าตัดสดที่มีเสียงร้องโหยหวนของคนไข้เป็นฉากหลัง แต่ส่วนสำคัญน่าจะมาจากการที่นิคต้องเผชิญหน้ากับ "เพศหญิง" ในสภาพเปลือยเปล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือการเผชิญหน้ากับเพศหญิงขณะกำลังคลอดลูก

นี่คือความเป็นหญิงและเพศวิถี (sexuality) ที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งจนนิคไม่กล้ามองและบ่ายเบี่ยงที่จะมองอยู่ตลอดเวลา และนี่น่าจะเป็นภาพตัวแทนความเป็นหญิงและเพศวิถีของผู้หญิงในฐานะสิ่งน่ารังเกียจ ชวนสะอิดสะเอียนที่จะปรากฏซ้ำเป็นเสมือนภาพแบบฉบับของผู้หญิงในงานอีกหลายชิ้นของเฮมิงเวย์ ทั้งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้งานของเฮมิงเวย์ได้รับการวิพากษ์ว่าแสดงทัศนะ "เกลียดและรังเกียจหญิง"

ในทางตรงกันข้าม ฉากที่นิคเห็นร่างสามีชาวอินเดียนนอนตายจมกองเลือด "ลำคอถูกเชือดจากหูข้างหนึ่งถึงหูอีกข้างหนึ่ง" (*In Our Time* หน้า 20) ซึ่งต้องถือว่าเป็นฉากที่สยดสยองและน่าหวาดกลัวยิ่งเสียกว่าฉากทำคลอดผู้หญิง ถึงขนาดพ่อต้องรีบสั่งน้องชายตนเองให้รีบพานิคออกจากกระท่อม ทว่าสายเกินไปเพราะนิคได้เห็นภาพดังกล่าวอย่างเต็มตา แต่เรากลับพบว่านิคมิได้แสดงปฏิกิริยารังเกียจเดียดฉันท์หรือแสดงความสยดสยองใด ๆ ยิ่งกว่านั้นเขาไม่แม้แต่จะหลบสายตาเหมือนเช่นในฉากผ่าตัดทำคลอด ด้วยเหตุนี้การที่นิคไม่ยอมมองการผ่าตัดสาวอินเดียนจึงมิใช่เพราะสยดสยองต่อภาพการผ่าตัด แต่น่าจะสยดสยองจากภาพความเปลือยเปล่าความเป็นหญิงของสาวอินเดียนมากกว่า

ประเด็นเรื่องความแตกต่างระหว่างชายและหญิงในเรื่องสั้นชิ้นนี้แหลมคมยิ่งขึ้นในฉากสนทนาท้ายเรื่องระหว่างพ่อและนิค

> "พ่อ ทำไมเขา [สามีชาวอินเดียน] ต้องฆ่าตัวตายด้วย"
>
> "พ่อไม่รู้เหมือนกัน นิค พ่อเดาว่าเขาคงทนไม่ได้มั้ง"
>
> "มีผู้ชายเยอะมั้ยที่ฆ่าตัวตาย พ่อ"
>
> "ไม่เยอะหรอก นิค"
>
> "แล้วผู้หญิงล่ะเยอะมั้ย"
>
> "แทบจะไม่มี"
>
> "ไม่มีเลยเหรอ"
>
> "ก็มีบ้าง บางครั้ง" (*In Our Time* หน้า 21)

การฆ่าตัวตายของสามีชาวอินเดียนนับว่าเป็นปริศนาสำคัญยิ่ง สร้างความงุนงงไม่เพียงแต่กับนิคเท่านั้นแต่กับผู้อ่านด้วย ขณะเดียวกันคำตอบของพ่อในบทสนทนาข้างต้นก็ดูจะไม่ช่วยให้ความกระจ่างใด ๆ ยิ่งกว่านั้นคำตอบอันกำกวมนี้ดูจะเพิ่มปริศนาให้กับประเด็นดังกล่าวมากยิ่งขึ้นอีก ตามท้องเรื่อง ผู้อ่านย่อมงุนงงพอ ๆ กับนิคว่าทำไมสามีผู้นี้ต้องฆ่าตัวตาย เรารู้แต่ว่าสาเหตุที่เขาจำต้องนอนซมอยู่บนเตียงชั้นบนระหว่างที่เมียกำลังคลอดลูกอยู่ที่เตียงชั้นล่างก็เพราะว่าวันก่อนหน้านี้เขาได้รับบาดเจ็บที่เท้าจนเดินไม่ได้จำต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ในกระท่อม จากเนื้อเรื่องเรารู้ว่าตามธรรมเนียมแล้วเมื่อหญิงชาวอินเดียนคลอดลูก ฝ่ายผู้ชายจะถูกกันออกไปจากบริเวณ และได้แต่ยืนเฝ้าระวังอยู่ในระยะไกล ดังจะเห็นได้ว่าเมื่อนิคมาถึงถิ่นที่พักของชาวอินเดียน เขาเห็นเหล่าผู้ชายยืนจับกลุ่มอยู่ไกลจากตัวกระท่อม แต่เพราะสถานการณ์บังคับสามีชาวอินเดียนผู้นี้จำจะต้องอยู่ในกระท่อมด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในแง่นี้เขาเองมีสถานะไม่ต่างจากนิคที่ต้องมาอยู่ในสถานที่ที่เขาทั้งสองไม่ควรจะอยู่ แม้ว่าจะด้วยเหตุผลที่ต่างกันก็ตามที (นิคเด็กเกินกว่าจะมาดูการคลอดลูก ชายชาวอินเดียนถูกห้ามโดยธรรมเนียมมิให้อยู่ดูการคลอดลูกของผู้หญิง ส่วนพ่อและอาของนิคเป็นคนขาวจึงได้รับการยกเว้น ยิ่งพ่อนิคแล้วมีสถานะเป็น “หมอ” มากกว่าเป็น “ชาย” จึงไม่เข้าข่ายต้องห้าม)

หากยึดเอาคำอธิบายของพ่อนิคว่าเขาฆ่าตัวตายเพราะ “เขาทนไม่ได้” ซึ่งอาจจะหมายถึงทนความเจ็บปวดที่เท้าตัวเองไม่ได้ หรือทนเสียงร้องอันโหยหวนของเมียไม่ได้ หรือทั้งสองอย่าง[3] เราอาจจะมองได้ว่าการฆ่าตัวตายของชายชาวอินเดียนผู้นี้แสดงถึงความเป็นชายอ่อนแอที่น่าสมเพชยิ่งนัก เพราะเมื่อเปรียบกับหญิงสาวที่ต้องทนกับความเจ็บปวดจากการผ่าตัดสดโดยไม่ใช้ยาสลบ ต้องถือว่าเทียบกันไม่ได้เลยกับสิ่งที่สามีต้องทน ในแง่นี้เราสามารถกล่าวได้ว่าเรื่องสั้นชิ้นนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่า เฮมิงเวย์มีทัศนคติค่อนข้างดีต่อสตรี อย่างน้อยก็ในแง่ที่ยกย่องชมเชยความกล้าแกร่งของสตรี ทั้งยังแสดงถึงความเห็นอกเห็นใจในความทุกข์ทรมานที่สตรีต้องเผชิญยามต้องคลอดลูก

อย่างไรก็ตามการตีความดังกล่าวดูจะไม่สอดคล้องกับภาพความน่าสะพรึงกลัวของการคลอดลูกที่แสดงผ่านปฏิกิริยาของนิค ยิ่งไปกว่านั้นคำตอบของพ่อนิคค่อนข้างจะคลุมเครืออย่างยิ่ง คำว่า "ทนไม่ได้" ที่เขาพูดถึงมิได้ชี้ชัดลงไปว่าทนอะไรไม่ได้ สตรอง (Strong) ซึ่งพยายามมองเรื่องสั้นนี้ในมุมมองของชาติพันธุ์ ได้ตั้งสมมุติฐานว่าอาจเป็นไปได้ที่สามีฆ่าตัวตายเพราะทนไม่ได้ที่มีหมอคนขาวมาทำคลอดภรรยาตนเอง (20) ในขณะที่สไตรชาคส์ (Strychacz) เสนอว่า "การฆ่าตัวตายของพ่อชาวอินเดียนมีลักษณะเป็นพิธีกรรม ส่งผลให้หมอ [พ่อนิค] จำต้องเปลี่ยนสถานะมาเป็นผู้สังเกตการณ์ และที่น่าสนใจคือหันเหความสนใจของนิคจากพ่อตนเอง" (249) อีกความเป็นไปได้หนึ่งคือ สิ่งที่สามีชาวอินเดียนทนไม่ได้มิใช่ความเจ็บปวดของตนเอง แต่คือความเจ็บปวดของภรรยา และเพราะเขาต้องการซึมซับความเจ็บปวดนั้นมาเป็นของตัวเอง เขาจึงฆ่าตัวตาย ในแง่นี้เท่ากับว่าฝ่ายชายได้แสดงถึงความเสียสละอันยิ่งใหญ่ยอมตายเพื่อเมียและลูก ไม่ว่าจะเป็นด้วยเหตุผลใดในสามเหตุผลข้างต้น แต่ที่ค่อนข้างชัดเจนก็คือการฆ่าตัวตายของสามีอินเดียนได้แปรให้ประเด็นของเรื่องจากความเห็นอกเห็นใจผู้หญิงกลายมาเป็นการแข่งขันกันพิสูจน์ความเป็น "ลูกผู้ชาย" ระหว่างชายสองชาติพันธุ์และพ่อสองแบบ คือระหว่างพ่อของนิคกับพ่อชาวอินเดียน โดยมีนิคเป็นเดิมพัน และนี่อาจจะเป็นสาเหตุลึก ๆ ที่ทำให้พ่อนิคซึ่งถูกบดบังความสำคัญลงไปไม่ยอมบอกนิคอย่างตรงไปตรงมาว่าทำไมพ่อชาวอินเดียนจึงฆ่าตัวตาย

ความกำกวมอีกประการหนึ่งในคำตอบของพ่อนิคซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับประเด็นความแตกต่างว่าระหว่างชายกับหญิง คือคำถามของนิคที่ว่าเมื่อเทียบกันแล้วชายหรือหญิงฆ่าตัวตายมากกว่ากัน โดยพ่อตอบว่า "แทบจะไม่มีผู้หญิงคนใดฆ่าตัวตาย เราอาจตีความได้ว่าคำตอบดังกล่าวแสดงว่าผู้หญิงเข้มแข็งกว่าผู้ชาย หากเราถือเอาการฆ่าตัวตายเป็นเครื่องหมายแสดงความอ่อนแอยอมพ่ายแพ้ต่อชีวิต โดยปราศจากน้ำอดน้ำทน เป็นการตัดช่องน้อยแต่พอตัวขาดความกล้าหาญที่จะเผชิญหน้ากับปัญหา ไม่มีความมุมานะที่จะเอาชนะอุปสรรค ยิ่งเมื่อนำวีรกรรมของคนไข้สาวชาวอินเดียนผู้นี้ไปเทียบกับตัวละครชาย เช่น

จอร์จอาของนิค ซึ่งสติแตกวิ่งเตลิดหนีหายไป เพียงเพราะได้เห็นภาพศพชายชาวอินเดียนที่ศีรษะแทบจะหลุดออกจากบ่า หรือนิคซึ่งพยายามหลบสายตาตลอดช่วงของการผ่าตัดทำคลอด ก็จะยิ่งชัดเจนว่าคำตอบดังกล่าวเป็นการยกย่องความเข้มแข็งของผู้หญิง

อย่างไรก็ตามคำพูดของพ่อที่ว่า "แทบจะไม่มี" ค่อนข้างคลุมเครือไม่ชัดเจนว่าพูดด้วยน้ำเสียงเช่นไร โดยเฉพาะเมื่อต้นฉบับไม่มีคำขยายความใด ๆ เพื่อชี้ชัดว่าพ่อนิคเอ่ยข้อความดังกล่าวด้วยอากัปกิริยา ท่าทาง หรือสีหน้าในลักษณะใด เราอาจตีความคำพูดนี้ว่าเป็นการยกย่องสตรีดังกล่าวมาแล้วข้างต้นได้ แต่ขณะเดียวกันก็ย่อมพูดได้เช่นกันว่าคำตอบดังกล่าวอาจแสดงน้ำเสียงดูถูกเหยียดหยามผู้หญิงว่าไม่มีความกล้าหาญพอ จึงแทบจะไม่มีผู้หญิงคนใดฆ่าตัวตาย หากเราถือเอาการฆ่าตัวตายมิได้เป็นเครื่องหมายแสดงความอ่อนแอหรือความพ่ายแพ้ต่อชีวิต ทว่าเป็นเครื่องแสดงความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ที่กล้าหาญพอจะปลิดชีพตัวเองได้ โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาว่าช่วงที่ฝ่ายหญิงส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดตลอดเวลาขณะผ่าตัดคือช่วงเวลาเดียวกับที่ชายผู้เป็นสามีได้ใช้มีดเชือดคอตัวเองจากหูข้างหนึ่งถึงหูอีกข้างหนึ่งโดยมิได้ส่งเสียงร้องแม้แต่นิดเดียว[4] กว่าทุกคนจะรู้ว่าเขาฆ่าตัวตายก็ต่อเมื่อการผ่าตัดเสร็จสิ้นแล้ว แน่นอนว่าการผ่าตัดโดยไม่ใช้ยาสลบน่าจะนำมาซึ่งความเจ็บปวดอย่างยิ่ง แต่เมื่อเทียบกับการเชือดคอด้วยน้ำมือของตัวเองเราปฏิเสธไม่ได้ว่าการกระทำอย่างหลังน่าจะเจ็บปวดมากกว่าหลายเท่าทวีคูณทั้งยังต้องอาศัยความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวอย่างมาก เพราะลงมือทำด้วยตัวเองที่สำคัญยิ่งกว่าคือ ชายผู้เป็นสามีกลับมิได้ส่งเสียงร้องใด ๆ ให้เล็ดลอดออกมาแม้แต่น้อย ดังนั้นหากพิจารณาเฉพาะประเด็นการเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดการที่ชายอินเดียนไม่ส่งเสียงร้องแม้แต่นิดเดียวผิดกับหญิงอินเดียนที่ร้องครวญครางตลอดเวลา ชี้เป็นนัยว่าผู้ชายสามารถจะรับมือกับความเจ็บปวดได้ดีกว่าผู้หญิง ในแง่นี้ต้องถือว่าสามีชาวอินเดียนผู้นี้คือตัวแทนคุณสมบัติความเป็นชายแกร่งผู้แสดง "ความสง่างามภายใต้แรงกดดัน" ตามแบบฉบับฮีโรของเฮมิงเวย์อย่างไม่ต้องสงสัย

เมื่อนำประเด็นดังกล่าวพิจารณาประกอบกับการชิงดีชิงเด่นระหว่างพ่อนิคและพ่อชาวอินเดียนดังที่กล่าวมาก่อนหน้านี้ ก็ย่อมเป็นที่แน่ชัดว่าเรื่องสั้น "แคมป์คนอินเดียน" แม้จะแลดูว่าเป็นการนำเสนอภาพความเข้มแข็งและอดทนของผู้หญิง แต่เมื่อวิเคราะห์จนถึงที่สุดแล้ว ผู้หญิงก็ยังคงทำหน้าที่เป็นเพียงเครื่องมือเพื่อพิสูจน์ความเป็นลูกผู้ชาย และเป็นเหตุชักจูงให้ลูกผู้ชายที่แท้จริงได้แสดงความกล้าแกร่งของตนเองออกมา

เฮมิงเวย์ถือได้ว่าเป็นยักษ์ใหญ่ของวรรณกรรมอเมริกันและวรรณกรรมโลก งานของเขาได้รับการยกย่องว่าเป็นหลักไมล์สำคัญของวรรณกรรมอเมริกันในศตวรรษที่ 20 ทั้งตัวเขาและตัวงานมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้อ่านรุ่นหลัง ๆ จวบจนกระทั่งในปัจจุบัน และไม่ว่าจะด้วยความชอบหรือไม่ชอบเป็นการส่วนตัวแต่อย่างใด เราปฏิเสธไม่ได้ว่างานของเขาจะยังมีคนอ่านอยู่เสมอ ที่จะแตกต่างจากเดิมก็คือว่า ในยุคสมัยปัจจุบันที่เรามีเครื่องมือการวิเคราะห์วรรณกรรมอันหลากหลายกว่าเดิม ตลอดจนเกิดความตระหนักถึงบทบาทสำคัญของปัจจัยทางเพศ สถานะ เชื้อชาติ และชนชั้นที่กำกับความหมายของงานอยู่ การอ่านงานของเฮมิงเวย์ในยุคสมัยของเราจึงมิควรเป็นเพียงเพื่อดื่มด่ำซาบซึ้งกับตำนานนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ แต่น่าจะเป็นการอ่านเพื่ออ่านใหม่เพื่อตระหนักถึงค่านิยม อุดมการณ์ที่แฝงฝังอยู่ในตัวงาน ทั้งในส่วนที่เฮมิงเวย์เองรู้ตัวดีและส่วนที่เขาอาจจะไม่รู้ตัว

เชิงอรรถ

[1]คุณธรรมอันโด่งดังนี้ เฮมิงเวย์ชอบใช้พูดถึงตัวเองและเขียนเล่าให้เพื่อน ๆ รับรู้เป็นประจำ ดูรายละเอียดใน Tyler, 25

[2]ข้อความอ้างอิงจากเรื่องสั้นนี้เป็นสำนวนแปลของผู้เขียนทั้งหมด

[3]ดู Comley and Scholes ซึ่งเสนอว่าสามีชาวอินเดียนฆ่าตัวตายเพราะทนเสียงร้องของเมียไม่ได้ (27)

[4]ผู้เขียนขอขอบคุณจิรา ป้องป้อม ที่ช่วยตั้งข้อสังเกตประเด็นสามีชาวอินเดียนมิได้ส่งเสียงร้องครวญครางใด ๆ ขณะฆ่าตัวตาย ส่วนการตีความประเด็นดังกล่าวในบทความชิ้นนี้เป็นของผู้เขียนเอง

เอกสารอ้างอิง

Baym, Nina. 1985. Melodrama of Beset Manhood: How Theories of American Fiction Exclude Women Authors. In: *Feminism Criticism: Essays on Women, Literature Theory*, ed. Elaine Showalter. New York: Pantheon, pp. 63-80.

Buell, Lawrence. 1987. Literary History Without Sexism? Feminist Studies and Canonical Reconception. *American Literature* Vol. 59, No. 1, March: 102-114.

Cixous, Hélène. 1991. The Laugh of the Medusa. In: *Feminisms: An Anthology of Literary Theory and Criticism*, ed. Robyn R. Warhol and Diane Price Herndl. New Brunswick: Rutgers University Press, pp. 334-349.

Comley, Nancy R. and Scholes, Robert. 1994. *Hemingway's Genders: Rereading the Hemingway Text*. New Haven: Yale University Press.

Fetterly, Judith. 1978. *The Resisting Reader: A Feminist Approach to American Fiction*. Bloomington: Indiana University Press.

Fieldler, Leslie A. 1960. *Love and Death in the American Novel*. New York: Criterion Books.

Gilbert, Sandra M. 1985. What do Feminist Critics What? A Postcard from the Volcano. In: *Feminism Criticism: Essays on Women, Literature Theory*, ed. Elaine Showalter. New York: Pantheon, pp. 29-45.

Gubar, Susan. 1985. The Blank Page's and the Issue of Female Creativity. In: *Feminism Criticism: Essays on Women, Literature Theory*, ed. Elaine Showalter. New York: Pantheon, pp. 292-313.

Hemingway, Ernest. 1958. *In Our Time*. New York: Charles Scribners' Sons.

Irigary, Luce. 1985. *This Sex Which Is Not One*. Trans. Catherine Porter and Carolyn Burke. Ithaca, N.Y.: Cornell University Press.

Jameson, Fredric. 1972. *The prison-house of language; a critical account of structuralism and Russian formalism*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.

Kolodny, Annette. 1985. A Map of Rereading: Gender and the Interpretation of Literary Texts. In: *Feminism Criticism: Essays on Women, Literature Theory*, ed. Elaine Showalter. New York: Pantheon, pp. 46-62.

Kristeva, Julia. 1991. Women's Time. In: *Feminisms: An Anthology of Literary Theory and Criticism*, ed. Robyn R. Warhol and Diane Price Herndl. New Brunswick: Rutgers University Press, pp. 350-356.

Lauter, Paul. 1991. Caste, Class, and Canon. In: *Feminisms: An Anthology of Literary Theory and Criticism*, ed. Robyn R. Warhol and Diane Price Herndl. New Brunswick: Rutgers University Press, pp. 227-248.

McKay, Nellie. 1991. Reflections on Black Women Writers: Revising the Literary Canon. In: *Feminisms: An Anthology of Literary Theory and Criticism*, ed. Robyn R. Warhol and Diane Price Herndl. New Brunswick: Rutgers University Press, pp. 249-261.

Merrill, Robert. May 1988. Demoting Hemingway: Feminist Criticism and the Canon. *American Literature* Vol. 60:2: 255-268.

Millet, Kate. 1970. *Sexual Politics*. Garden City, N.Y.: Doubleday.

Robinson, Lillian S. 1991. Treason Our Text: Feminist Challenge to the Literary Canon. In: *Feminisms: An Anthology of Literary Theory and Criticism*, ed. Robyn R. Warhol and Diane Price Herndl. New Brunswick: Rutgers University Press, pp. 212-226.

Showalter, Elaine. 1985. Toward a Feminist Poetics. In: *Women's Writing and Writing about Women*. Feminism Criticism: Essays on Women, Literature Theory, ed. Elaine Showalter. New York: Pantheon, pp. 125-143.

Strong, Amy. Fall 1996. Screaming Through Silence: The Violence of Race in "Indian Camp" and "The Doctor and the Doctor's Wife." *The Hemingway Review* Vol. 16:1: 18-32.

Strychacz, Thomas. May 1989. Dramatization of Manhoon in Hemingway's In Our Time and The Sun Also Rises. *American Literature* Vol. 61:2: 245-260.

Tompkins, Jane P. 1991. Sentimental Power: Uncle Tom's Cabin and the Politics of Literary History. In: *Feminisms: An Anthology of Literary Theory and Criticism*, ed. Robyn R. Warhol and Diane Price Herndl. New Brunswick: Rutgers University Press, pp. 81-104.

Tyler, Lisa. 2001. *Student Companion to Ernest Hemingway*. Westport, CT.: Greenwood Publishing Group.